

Estimats Arcadi i Maria Teresa:

Us tenim sempre presents en l'estimació i en el record i, de tant en tant, rebem notícies referides a vosaltres. Les darreres que n'hem tingut, procedien de la Sandra, i ens explicava per carta les incidències de l'afecció ocular de l'Arcadi. No cal dir com estarem pendants del resultat de la intervenció que li han de fer a Boston.

Ens hem fet vellets i, qui més, qui menys, tots arrosseguem una ala. Ja sabeu que la Rosa va tenir un infart de miocardi, el proppassat mes d'abril, i va estar internada dotze dies a una clínica per a malalts cardio-vasculars. Afortunadament, va reaccionar bé, però l'espant no ens el treu ningú. Jo gaudeixo d'una hèrnia a l'esòfag que, de tant en tant, em martiritza, però la idea que una cosa o altra hem de tenir -a la nostra edat- em fa molta companyia. Fem una vida reposada, d'aquelles relacionades amb mals que no volen soroll. Els metges ens recomanen tranquil·litat i un ritme de repòs, consell de bon seguir quan ja no es tenen ganes de saltar a corda.

El metge que té cura de la Rosa, el Dr. Antoni Tomàs, és fill del senyor Tomàs, un dels mestres que havíem tingut a l'Escola Mossèn Cinto. És un cardiòleg dels més prestigiosos de Barcelona i, per més casualitat en les coincidències, té el consultori al carrer de València, a pocs metres (mitja travessia) de la casa on havíeu viscut la família Artís, Girona número 108.

Ja sabeu, també, que des del mes de juny tenim un nou nét, en Marcel, fill de la Tessa. Per cert que ens passa una cosa curiosíssima, que no sol pas ocórrer als avis: el trobem preciós, perquè en realitat ho és. Encara no us en podem explicar cap gràcia. Li hem de donar una mica més de temps...

Aquests dies, amb la crisi al Golf Pèrsic, estem molt preocupats pel futur immediat. Però ens serveix de lenitiu pensar que és una situació que afavorirà a Mèxic, degut a la seva riquesa petroliera. És allò que es diu: no hi ha mal que per bé no vingui. De tota manera, a Barcelona, quan us parlo de "preocupació" per una possible guerra a l'Orient pròxim, s'ha d'entendre amb reserves, perquè la veritat és que la immensa majoria de ciutadans va a la seva i estan més pendents dels Jocs Olímpics del 1992 i de les obres faraòniques que tenen de panxa enlaire la ciutat, que no pas de les guerres santes islàmiques. No sé si les companyies de producció cinematogràfica ho aprofiten, però si n'hi hagués alguna d'alerta tindria ocasió d'emmagatzemar material per a incloure'l en futures pel·lícules relacionades amb el mal que poden fer les bombes atòmiques a una concentració urbana.

Amb el Tísner i la Lluïsa ens telefonem sovint però no ens veiem tant com voldríem, a desgrat de la proximitat. En Tísner ara ha disminuït els seus compromisos de feina, que estaven a punt de desbordar-lo. Continua l'èxit de vendes del llibre "Viure i veure" i es dedica, gairebé exclusivament, a enllestir el volum tercer de les memòries. Abans de la malaltia de la Rosa, dinàvem plegats, els dos matrimonis, en un restaurant de prop de casa, almenys un cop per setmana. Però des que la Rosa ha de fer règim i a mi tampoc no em va malament de seguir-lo, nosaltres dos ens quedem a casa i el Tísner i la Lluïsa fan una vida semblant. Si he d'ésser franc, he de reconèixer que en Tísner conserva més energies (potser un vitalisme envejable) que no pas jo, i encara té l'esma i l'humor d'acceptar invitacions per a entrevistes i conferències. Ningú no diria que és més vell que jo, perquè ens portem quatre mesos de difència, que a la nostra edat és molt.

La Rosa em diu que us expliqui coses meves, i això ho faré de gust perquè és un joc de poques taules: escric dos articles setmanals, un per a "El Temps" i una altre per a l'"Avui". Dedico

els matins a la feina, i les tardes a labors pròpies del meu sexe i, sobretot, al descans, a la meditació transcendental que no m'exigeixi esforços. Ah! I a veure televisió, perquè això se'ns està animant. Ja podem triar entre set canals -de moment- i els posseïdors d'antenes parabòliques -com a casa de la Tessa- poden contemplar, a més, diverses estacions europees i americanes. Ens en veiem un bull, i es va desenrotllant una plaga -jo també hi he caigut- obsessionant: saltar d'un canal a l'altre amb el comandament a distància a les mans, sense parar, amb un atabalament de so i d'imatges que posa el cap com un timbal. Se'n diu la "síndrome de Venècia", per allò dels canals, i algun psiquiatre eminent ja ens ha avisat que pot ocasionar trastorns mentals.

Hi ha poques notícies més, Arcadi i Maria Teresa. Vivim pels fills i pels néts (com feu vosaltres) i esperem de passar els vint o vint-i-cinc anys que ens queden en santa pau. Suposem que vosaltres deveu fer el mateix, i us hi desitgem tota la sort i tota la felicitat d'aquest món. Una abraçada ben forta per a vosaltres dos, els vostres fills i els vostres néts!